

การศึกษา

มารยาทของชาวเวียดนาม ตอนที่ ๓

ชาวเวียดนามนิยมเรียกชื่อตัวของบุคคล ไม่เรียกนามสกุลเหมือนอย่างชาวจีน แต่จะต้องใช้คำนำหน้าชื่อในการเรียกให้เหมาะสมกับเพศ วัยวุฒิ และคุณวุฒิด้วย เช่น Anh Lộc *อัญ หลก* แปลว่า คุณหลก (เพศชายหนุ่ม) Chi Mai *จี มาย* แปลว่า คุณมาย (เพศหญิง สาว) Ông Sang *อง ซาง* แปลว่า ท่านซาง (เพศชายอาวุโส) Bà Huyền *บ่า เหวี่ยน* แปลว่า ท่านเหวี่ยน (เพศหญิงอาวุโส) Giáo sư Huu *ฮั่ว ฮิว* แปลว่า ศาสตราจารย์ฮิว Bác sĩ Linh *บัก ลี ลิน* แปลว่า คุณหมอ ลิน Tiến sĩ Đàng *เตี่ยน ลี ต้าง* แปลว่า ดร.ต้าง

ชาวเวียดนามมักไม่ค่อยกล่าวคำปฏิเสธ ด้วยคำว่า “ไม่” โดยตรง เมื่อต้องการปฏิเสธจะแสดงอาการข้ม พยักหน้า โดยไม่พูดอะไร หรือไม่ก็จะตอบรับโดยใช้คำว่า “อาจจะ” หรือเปลี่ยนเรื่องการสนทนาไปทันทีเพื่อหลีกเลี่ยงการพูดปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมา ทั้งนี้ เพราะเกรงว่าการตอบปฏิเสธจะทำให้ผู้อื่นรู้สึกไม่ดี

การไปเยี่ยมเยียนที่บ้านผู้อื่น หรือเมื่อผู้อื่นเชิญให้ไปงานเลี้ยงที่บ้าน ภัตตาคาร หรือสถานที่

ใด ๆ ชาวเวียดนามนิยมนำของขวัญไปให้เจ้าบ้าน หรือเจ้าภาพด้วย ของที่นับว่าควรนำไปให้ส่วนมากจะเป็นขนม ผลไม้ หรือดอกไม้ ในกรณีที่เป็นดอกไม้ ชาวเวียดนามจะไม่นำดอกไม้เบญจมาศไปให้ เพราะเป็นดอกไม้ที่เกี่ยวข้องกับงานศพ หรือหลีกเลี่ยงการใช้ดอกไม้ที่เป็นสัญลักษณ์อันไม่ตรงกับความตั้งใจของผู้ให้ เช่น ดอกกุหลาบสีแดงหรือสีชมพู ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความรัก หรือความรักในเชิงชู้สาว การเลือกใช้สิ่งมงคลกับของขวัญที่จะนำไปให้ก็เป็นสิ่งที่ชาวเวียดนามเห็นความสำคัญด้วย เช่น สีแดง เป็นสีที่ดี แสดงพลังและการมีชีวิต สีม่วงเป็นสีสำหรับสตรี แสดงความละเมียดละไม และช่างฝัน สีฟ้าสัมพันธ์กับความสดใสและความรักความปรารถนาดี สำหรับเจ้าบ้านหรือเจ้าภาพ มักจะไม่เปิดดูของขวัญต่อหน้าแขก เพราะถือเป็นการเสียมารยาท แต่จะเปิดดูในภายหลัง

มารยาทของชาวเวียดนามยังมีต่อ

คราวหน้า.
พรพิชญ อันตระกูล เขียว
ชลธิชา สุดนุช ลสุ